

Супокій навкруг панує,
Нерухомо степ лежить;
Тирсу гнучкою й густою
Вітерець не ворухить.

Рівний поверх, як на морі...
Страшно-мертвий супокій...
Тільки сонце на просторі
Лле палючий промінь свій,

Що було живе — сховалось,
Не почуєш голосів,
Наче скрізь в степу,—здавалось,-
Янгол смерті пролетів...